

[Ole Espersen]

på den sti i dag, simpelt hen er århundredets politiske ørkenvandring, og jeg har svært ved at forestille mig, at venstre virkelig ønsker at slå ind på den vej.

Men denne passivrolle hos et af oppositionspartierne har ikke medført, at vi af den grund har mistet kontakten med f. eks. erhvervslivets organisationer. Vi har haft en ganske snæver kontakt, både på Marienborg under statsministerens ledelse, i industriministeriet under industriministerens ledelse og hos skatteministeren under hans ledelse, om mange væsentlige problemer med erhvervslivet. Og vi vil fortsætte disse kontakter. Vi mener, de er meget væsentlige med henblik på at skabe forståelse mellem erhvervslivets parter, og det er klart, at netop i den overenskomstssituation, vi står over for, understreges betydningen heraf.

Det er jo også en debat om finansloven i dag, og det er klart, at den finansreddegørelse, der blev offentliggjort i går, vil blive drøftet her. Den er vel nok behandlet på en lidt skæv måde, bl. a. i medierne i dag og først og fremmest i nogle politiske kommentarer. Der er bestemt dystre tal i den, men den viser faktisk ikke nogen chokerende udvikling. Der er tale om et øget underskud på drifts-, anlægs- og udgiftsbudgetterne. Det er klart, at dette har været en del af prisen for det, vi har foretaget os her. Når afgifterne ved registrering af nye biler falder, så er det, fordi vores energipolitik har slået igennem. Når afgifterne på andre områder har givet en mindre indtægt, så er det, fordi også den stramme økonomiske politik har slået igennem.

Det, at den stramme økonomiske politik har slået igennem, må altså ikke fortolkes, som om der nu bare er givet los. Man kan nærmest få det indtryk, at det øgede underskud betyder en slækkelse, eller at vi ikke har ført en politik, der var stram nok. Det har vi i høj grad. Problemet er, om politikken på nogle områder måske har været for stram. Det har den måske nok været på et område, som finansreddegørelsen ikke har haft mulighed for at tage i betragtning, nemlig byggeriet. Når man taler om arbejdsløshedstal i denne reddegørelse, har man ikke medtaget det nye boligpolitiske forlig.

Spørgsmålet er så, hvad der kan gøres i anledning af disse ret så dystre tal. Der har vi jo venstres plan fra september, som vel er

den nyeste. Jeg må nok sige, at dette ikke er vejen. Hvis venstre ønsker at yde et konstruktivt bidrag, f. eks. under debatten i dag, så kan det ikke ske på grundlag af denne septemberplan. Det er en plan, der f. eks. opererer med skattelettelser til erhvervslivet i det kommende år på 5,5 mia kr. ud fra et håb om, at disse penge nok går til investeringer, men uden nogen som helst sikkerhed for, at de ikke i stedet går til en passiv opsparring, at de ikke i stedet går til øgede udbytter. Uden nogen som helst sikkerhed vil man give lettelse til erhvervslivet på 5,5 mia kr. Ingen sikkerhed for nye investeringer, ingen sikkerhed for flere arbejdspladser, kun en sikkerhed for, at en bestemt del af det danske samfund skal have nogle helt særlige begunstigelser, som ikke lægger op til en ændret økonomisk politik for at klare vores beskæftigelses- eller vores valutasituation. En sådan politik kan ikke være løsningen i dag.

Det kan heller ikke være løsningen, at det først og fremmest er de arbejdsløshedsforsikrede og efterlønsmodtagerne, der skal betale. Man vil spare 6-7 mia kr. på næste års budget, og de 4 mia kr. skal spares ved at lade arbejdsløsheds-kasserne finansiere dagpengene og efterlønsordningen. Ja men det er ikke andet end en ny skat på lønmodtagerne. Det kan da ikke forstås på anden måde, end at man ønsker at fritage erhvervslivet for en skat på 5,5 mia kr. og at pålægge lønmodtagerne en ny beskatning på 4 mia kr.

Hertil kommer, at venstres plan efter de økonomiske beregninger, der er foretaget, med sikkerhed vil øge antallet af arbejdsløse.

Vi må forkaste planen, og vi må bede om, at man ikke blot fra venstres side prøver at tænke nye tanker i en situation, hvor en krise har sat sig fast. Der er ikke nogen nye tanker i den plan. Det var der heller ikke i de konservatives.

Hvorfor ikke gå positivt ind for overskudsdelingstanken, som OECD også har nævnt i sin sidste rapport? Hvorfor ikke se, om man kan opnå den tilbageholdenhed, man ønsker, hvis man var positiv på et nyt område? Hvorfor ikke se på forhandlingerne med DUC og vise lidt større interesse for dem i form af rimelige ændringer? Hvorfor acceptere, at milliardindtægter i de kommende år skal gå til et privat selskab i en situation, hvor staten i allerhøjeste grad har brug for dem? Hvad er venstres holdning i grun-